

[Grethe Philip]

ser specielt om ungdomsarbejdsløsheden bør gå ind i overvejelserne om en helhedspakke.

Et enkelt punkt vil jeg gerne nævne, selv om jeg er ganske klar over, at vi måske vil få skudt forkerte motiver i skoene, men jeg vover mig alligevel ud på den lidt tynde is. Jeg tænker specielt på de lønninger, vi giver de 18-årige umiddelbart efter deres 18 års fødselsdag. Vi ved, efter de opgørelser vi har over ungdomsarbejdsløsheden, at den specielt rammer de unge, når de passerer 18 års alderen. Det er ikke, i hvert fald blandt drengene, i særlig grad de 15-16-17-årige, der er arbejdsløse, men det er derimod dem, der lige passerer 18 års grænsen. Det er blandt de 18-19-årige, ja, måske helt op til de 24-årige, vi finder de mange unge arbejdsløse.

Det vil være nærliggende at tro, at der er en forbindelse imellem, at disse unge mennesker, som i mange tilfælde overhovedet ikke har været ude på arbejdsmarkedet, øjeblikkelig skal op på voksenlønnen. Vi hører gang på gang virksomhederne sige, at disse unge har de vanskeligt ved at tage ind, når de skal give dem den samme løn, som erfarne, ældre arbejdere får. Jeg mener naturligvis ikke, at vi her fra folketinget skal gå direkte ind i en lønfastsættelse for de unge, men vi ved jo, at i hvert fald det ene af regeringspartierne, socialdemokratiet, har en meget nær tilknytning til arbejdsmarkedets parter, måske specielt til den ene af parterne, og vi finder, at det ville være ønskeligt, om man inddrog i forhandlingerne om en helhedspakke problemstillingen omkring de unges lønninger og gerne for min skyld, hvordan man kunne sætte yderligere ind på at forberede de unge til at gå ind i et erhvervsarbejde, altså forberede dem med uddannelse, med træning osv.

Jeg vil gerne have understreget det sidste, fordi det er ikke et led fra vores side i en spareforanstaltning, men det er et led i et forsøg på at omlægge støtten til de unge, så vi undgår den store ungdomsarbejdsløshed.

Hvis overenskomstforhandlingerne bryder sammen, står regering og folketing over for afgørende beslutninger. Et valg løser ingenting. Der skal ikke være tvivl om det radikale venstres holdning til den ting, men vi finder på den anden side, at hovedansvaret for, hvordan dette skal udvikle sig, ligger hos statsministeren. Det må derfor være statsministerens afgørelse i den sidste ende, om der skal udskrives valg eller ej. Dette betyder

også, at vi fra vores side vil stemme imod den dagsorden, der er fremsat af fremskridtspartiet, og som vi mener i realiteten går ud på at begrænse statsministerens afgørelse i dette vigtige spørgsmål.

Det radikale venstre kan ikke acceptere en storkonflikt, der lammer erhvervslivet. Det må være muligt igen en gang at finde frem til en helhedsløsning, der kan få bred tilslutning i befolkningen, og som kan holde omkostningsudviklingen under kontrol, samtidig med at vi får ro på arbejdsmarkedet i de næste to år.

Jens Møller (KrF):

Finansministeren sluttede sin tale her for snart et stykke tid siden med at sige – og jeg citerer efter hukommelsen – »at det, vi særlig trænger til, er en ansvarlig, langsigtet politik, der kan genskabe balancen i dansk økonomi«.

Ja tak, det vil vi gerne have. Det mener vi nemlig ikke vi har haft indtil nu. Den har nok været ansvarlig, det vil jeg godt erkende, men den har ikke været langsigtet. Den har i hvert fald ikke været langsigtet nok. Den har set sådan 2-3 år frem, men hvad der har ligget derudover har bare været kønne ord uden noget rigtigt indhold.

Det eneste parti, der for alvor har prøvet på at lave en sådan mere langsigtet plan, er kristeligt folkeparti. Det var vores økonomiske plan, vores Q-plan, der udkom første gang i august 1976 og derefter i en ny og revideret udgave i august 1977. I denne plan forudsagde vi, hvordan det kunne gå med vores økonomi i de kommende 10 år, hvis vi foretog visse ting, hvis vi bl. a. gennemførte en rimelig og fornuftig indkomstpøolitik.

Vi kan nu sammenligne denne plan med det, der er sket i virkeligheden, og vi kan konstatere, at hvis vi havde fulgt den plan, havde det i dag ikke været et spørgsmål, om vi skulle have 6½ mia kr. eller 8 mia kr. i underskud, men så havde det været et spørgsmål, om vi kunne klare det uden underskud i dette år, 1979. Det ville unægtelig have været en noget anden situation, som havde stillet os betydeligt bedre og givet os større muligheder for en rentesænkning og derved en yderligere forbedring af konkurrenceevnen; det ville have givet større chance for at få folk i arbejde i den kommende tid